

Č. 2389.

Školství: Nuceným nájmem pokoje podle § 7 zákona č. 189/1919 jest ohroženo bydlení člena domácnosti, v tomto pokoji bydlícího, třebaž mu úřad dá možnost bydlet jinde, avšak mimo kruh rodiny a domácnosti, jejímž členem je.

(Nález ze dne 23. května 1923 č. 7666.)

Věc: Řehoř St. v Ž. a spolčníci proti ministerstvu školství a národní osvěty o nucený nájem pokoje.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Žal. úřad vyslovil rozhodnutím z 13. ledna 1922, aby se zabezpečilo bydlení správce české menšinové školy v Ž., podle § 7 zákona z 3. dubna 1919 č. 189 a 9. dubna 1920 č. 295 Sb., pokud se týče podle § 2 zákona z 9. dubna 1920 č. 292 Sb., nucený nájem jedné místnosti v domě č. p. —, jež sousedí s třídou české školy a jest toho času obývána Aloisíí H., a to ve smyslu protokolu ze 14. prosince 1921; zároveň vysloveno, že zábor nabývá platnosti dnem, kdy se jmenovaná z místnosti té odstěhuje.

Nař. rozhodnutím z 26. června 1922 změnil pak žal. úřad svůj výnos z 13. ledna 1922 potud, že zrušil v něm obsaženou větu »zábor tento nabývá platnosti dnem, kdy se jmenovaná z místnosti té odstěhuje«, podmínku tuto odvolal, a to proto, poněvadž starosta obce nabízí v obecním domě volnou místnost pro st-lku H., čímž tedy jest její bydlení v obci zajištěno.

O stížnosti uvážil nss:

Nejprve nutno uvést, že nucený nájem oné místnosti vysloven byl již rozhodnutím z 13. ledna 1922, o kterém zpraveni byli st-lé St. a H. intimátem osp-é z 19. ledna 1922 a st-l František D. intimátem téhož úřadu z 23. února 1922.

Proti tomuto rozhodnutí st-lé ve lhůtě 60ti denní stanovené v § 14 zák. o ss stížnost na nss nepodalí a jest tedy stížnost jejich podaná na poštu teprve dne 14. září 1922 v tomto směru opožděná. St-lé mohou tudíž přítomnou svou stížností stěžovati si jen do změny provedené nař. rozhodnutím, t. j. do toho, že nucený nájem nevyslovuje se teprve od doby, kdy st-lka H. se z oné místnosti vystěhuje, nýbrž bez tohoto omezení, tudíž ihned.

V tomto směru uznal nss stížnost důvodnou.

Pokud stížnost především namítá, že schází hlavní předpoklad nuceného nájmu, poněvadž správce české školy prý již byt má, dále pokud vytýká, že nucený nájem jest prý možný toliko proti vlastníku domu, nikoliv však proti nájemci a v příčině místnosti pronajaté, nelze se nss-u pro nastalou preklusi těmito námitkami zaměstnávat.

Pokud pak stížnost namítá, že nuceným nájmem jest ohroženo vlastní bydlení, tedy možno se i touto námitkou z téhož důvodu zaměstnávat jen potud, pokud jde o případné ohrožení bydlení st-lky H., kdežto pokud se tvrdí ohrožení bydlení st-le D. po vystěhování st-lky H., vadí i této námitce shora zmíněná prekluse.

Pokud pak jde o bydlení st-lky Marie H., uznal nss, že její bydlení nař. rozhodnutím jest ohroženo a to z těchto úvah:

Již v protokolu ze dne 14. prosince 1921 o místním šetření o věci té konaném bylo výslovně konstatováno, že H. jest sestrou Františka D. v témže domě bydlícího. Při řízení tom nebyli však přítomni ani st-l D., ani st-lka H. St-l D. pak prohlásil již dne 23. února 1922, že nájemcem oné místnosti jest on, nikoliv jeho sestra a že tato žije u něho. Nutno tudíž dáti stížnosti za pravdu, vytýká-li, že st-lka H. má nárok na to bydleti dále jako dosud v domácnosti svého bratra, že tudíž odnětím onoho pokoje jest bydlení její ohroženo a že ohrožení to nelze odčiniti tím, když se jí nabídne neb i poskytne možnost bydleti jinde, avšak mimo okruh rodiny a domácnosti, jejímž členem jest

Č. 2390.

Státní úředníci. — Administrativní řízení (Slovensko): I. Generální finanční ředitelství v Bratislavě rozhoduje s konečnou platností i ve věcech týkajících se zaměstnanců finanční správy na Slovensku, pokud věci ty nebyly zvláště vyhrazeny ministerstvu financí. — II. Okolnost, že nedostatečná kvalifikace stát. úředníka byla zaviněna chorobou, nevylučuje právní důsledky této kvalifikace pro otázku časového postupu, propočtení služebních let a pod.

Řízení před nss-em: Bezvýznamnost rozhodnutí učiněného správním úřadem ve věci určitého žadatele pro rozhodování v obdobných případech u jiných žadatelů.

(Nález ze dne 23. května 1923 č. 8731.)

Prejudikatura: Boh. 1694 adm.

Věc: Ludovít P. v P. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě stran vyměření zaopatřovacích požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jednak jako nepřipustná, jednak jako bezdůvodná.

Důvody: Ludovít P., učení revident v Prešově, byl dekretem gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 11. srpna 1921 dán ve smyslu § 80 zákona z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. (služ. pragm.) koncem srpna 1921 na trvalý odpočinek a bylo mu vzhledem na započítatelnou služební dobu 31 roků a poslední služné per 5208 K poukázáno od 1. září 1921 výslužné ročních 5885 K 04 h s příslušným drahotním přídatkem a nouzovou výpomocí.

Stížností jeho podané do výměry výslužného, ve které poukazoval na přihlášku o propočtení služební doby a žádal zařazení do příslušné hodnostní třídy a na základě toho o zvýšení výslužného, gřf výměrem z 23. září 1921 nevyhovělo z toho důvodu, že byl od 12. února 1912 až včetně do roku 1921 nepřiměřeně kvalifikován, což po rozumu § 51 služ. pragm. vylučuje za dobu tu časový postup, takže by propočítání celkové služební doby mohlo býti provedeno jen ke dni 12. února 1912.

Proti tomuto rozhodnutí podal Ludovít P. rozklad, v němž zdůrazňoval, že příčina diskvalifikace nebyla úřední nedbalost nebo služební přečin, nýbrž stálá choroba a opětoval žádost, aby mu propočtena byla jeho služební doba až do dne dání do výslužby. Také s touto žá-